

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.173/2012/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2013. május hó 15. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az ügyvédi visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. és társa** ellen indult büntetőügyben - az ügyész másodfellebbezését elbírálva - a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2012. január hó 24. napján kelt 27.Bf.7676/2011/11. számú ítéletét I.r. és II.r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja**.

I.r. vádlott és II.r. vádlott **bűnösök** további 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett ügyvédi visszaélés büntetében is [Btk. 247. § (1) és (2) bekezdés], amelyet II.r. vádlott felbujtói minőségben követett el.

A büntetésüket, mint halmazati büntetést annyiban súlyosítja, hogy a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése mellett mindkét vádlottat 3-3 (három-három) évre a közügyek gyakorlásától is eltiltja.

I.r. vádlottal szemben az ügyvédi foglalkozástól eltiltás tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja.

E vádlottal szemben 800.000 (Nyolcszázezer) forint vagyonelkobzást is elrendel és a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét I.r. és II.r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011. február hó 17. napján kihirdetett 25.B. 27551/2009/52. számú ítéletével:

- I.r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett ügyvédi visszaélés büntetében (Btk. 247.§ (1) bek.) és folytatólagosan elkövetett sikasztás büntetében (Btk.317.§ (1) bek. (5) bek. a/ pontja) állapította meg és nevezettet - halmazati büntetésül - egy év nyolc hónapi börtönbüntetésre, két évi közügyektől eltiltásra és 160.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Három évre eltiltotta a vádlottat az ügyvédi foglalkozástól, 800.000 forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el vele szemben.

- II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként, folytatólagosan elkövetett ügyvédi visszaélés bűntettében (Btk. 247.§ (1) bek.) és felbujtóként, folytatólagosan elkövetett sikasztás bűntettében (Btk.317.§ (1) bek. (5) bek. a/ pontja). Ezért őt - halmazati büntetésül - két év hat hónapi börtönbüntetésre, három évi közügyektől eltiltásra és 360.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte és vele szemben 22.000.000 forint erejéig vagyonekobzást is elrendelt.

Mindkettőjüknel rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére annak 5000 forintos átváltási kulcs melletti szabadságvesztésre változtatásáról.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére, téves minősítés miatt és a büntetés súlyosításáért jelentett be fellebbezést.

Perorvoslással éltek a vádlottak és védőik is, I.r. vádlott és védője enyhítés végett, míg II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében.

A fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2012. január hó 24. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 27.Bf.7676/2011/11. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta.

I.r. vádlottat a folytatólagosan elkövetett ügyvédi visszaélés bűntette (Btk. 247.§ (1) bek., (2) bek.), II.r. vádlottat pedig a felbujtóként, folytatólagosan elkövetett ügyvédi visszaélés bűntette (Btk. 247.§ (1) bek., (2) bek.) miatt ellenük emelt vád alól felmentette.

I.r. vádlott börtönbüntetését egy évi, három évi próbaidőre felfüggesztett börtönre enyhítette, egyben a vagyonekobzást és közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzte. II.r. vádlott börtönbüntetését két évre mérsékelte, végrehajtását öt évi próbaidőre felfüggesztette, míg a közügyektől eltiltást mellőzte.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írt jogkörében eljárva, felülbírálván az elsőfokú ítéletet megállapította, hogy az eljárási szabálysértés nélkül lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok logikus értékelésével döntően megalapozott történeti tényállást állapított meg, amelyet azonban a másodfokon felvett bizonyítás keretében ismételtén kihallgatott vádlottak, valamint 1. számú tanú vallomása alapján azzal egészített ki, hogy II.r. vádlott és 2. számú 800.000 forintot ígértek I. r.-nek, ha II.r.-vel az önkormányzati lakások megvásárlására szerződést kötnek, s módosította a tényállást annyiban, hogy mellőzte annak megállapítását, miszerint I.r. vádlott azért, hogy az ügyvédi letétbe helyezett pénzt 2. számúnak kiadta, 800.000 forintot kapott.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ezzel a módosítással a másodfokú felülbírálat során is irányadónak tekintette.

Az általa felvett bizonyítással érintett tények tekintetében az elsőfokú bíróságtól eltérően értékelte a vallomásokat és azt állapította meg, hogy a nála letétbe helyezett 22 millió forintot I.r. vádlott azért adta át 2. számúnak, mert abban bízott,

hogyan azt önkormányzati lakások vásárlására fogják felhasználni, így módon nem okoznak kárt a letétbe helyező sértettnek.

A módosított tényállást a felülbírálat során a másodfokú eljárásra is irányadónak fogadta el.

A törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége során logikai hibát nem vétett és indokolási kötelezettségét is kellő részletességgel teljesítette. A vagyon elleni bűncselekmény tekintetében okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményüket törvényesen, helytálló jogi indokolással minősítette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Ugyanakkor a rendelkezésére álló bizonyítékokból - az elsőfokú bíróságtól eltérően, - a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy I.r. vádlott az ügyvédi visszaélés büntetett nem követette el, s ahhoz ekként II.r. vádlott részesként sem kapcsolódhat. A célzatos bűncselekmény ugyanis egyenes szándékot tételez fel és erre az irányadó tényállásból nem vonható következtetés. Mivel a vádlottak bűnössége nem volt megállapítható, a másodfokú bíróság I.r. és II.r. vádlottakat - a Be. 331.§ (1) és (3) bekezdései alapján - felmentette az ügyvédi visszaélés minősített esete miatt ellenük emelt vád alól.

A másodfokú bíróság a részbeni felmentésre tekintettel mindkét vádlott börtönbüntetését enyhítette és annak végrehajtását - a közügyektől eltiltás mellőzésével - próbaidőre felfüggesztette. I.r. vádlottnál törvényi feltételek hiányában a vagyonekbevonásra vonatkozó rendelkezést is mellőzte.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be másodfellebbezést I.r. és II.r. vádlottak terhére, felmentésük miatt, bűnösségük megállapítása és büntetésük súlyosítása érdekében.

I.r. és II.r. vádlottak, valamint védőik a másodfokú határozatot tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 375/2012/1. számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a másodfellebbezést módosított tartalommal - az első-, illetve másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében - tartotta fenn.

Álláspontja szerint a perrendi szabályok megtartása mellett lefolytatott eljárás eredményeként a kerületi bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel hiányos tekintetben, hogy a vádirati tényállásban foglalt 32 millió forinttal szemben csak 22 millió forint II.r. vádlott részére történő átadását állapítja meg, míg az ezt meghaladó összegről nem szól, így nem tartalmazza, hogy 10 millió forintot I.r. vádlott 2. számúnak adott át. Kifogásolta továbbá, hogy az ismeretlen helyen lévő 2. számú III.r. vádlott ellen az elsőfokú bíróság anélkül bocsátott ki európai elfogató parancsot, hogy erről az ügyészt nem értesítette illetve figyelmét a vádlott távollétében lefolytatandó eljárás iránt indítvány tételére felhívta volna.

A másodfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le eljárását, azonban nem jelölte meg, hogy az elsőfokú tényállás mely részében felderítetlen, illetve hiányos. A bizonyítást csak arra vette fel, hogy az I.r. vádlott kapott-e 800.000 forintot, azonban változatlanul nem jelölte meg a 10 millió forint sorsát. Ekörben az

elsőfokú bíróság 1. és sértett tanúk vallomását mérlegelve állapította meg, hogy I.r. vádlott az általa felvett 32 millió forintból 800.000 forintot kapott. A másodfokú bíróság ekként olyan tényre folytatott le ismételten bizonyítást, amellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság már felvett bizonyítást, majd a felvett bizonyítékokat értékelte. Az említett pénzösszegnek az I.r. vádlotthoz kerülésével kapcsolatban megalapozatlansági ok nem állt fenn, ilyenre a másodfokú bíróság sem hivatkozott, de ezen túlmenően a felvett bizonyítás teljeskörű sem volt, hiszen az ügyben nyilatkozatot tevő sértett tanú meghallgatása nélkül kizárólag 1. kihallgatása alapján mérlegelte felül az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. Erre pedig a másodfokú bíróságnak lehetősége nem volt, mivel a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján határozatát az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállásra kellett volna alapítania, amely ekörben megalapozott volt. Az elsőfokú ítélet hiányos, a 10 millió forinthez kapcsolódó részével ugyanakkor a másodfokú bíróság nem foglalkozott.

Miután harmadfokú bíróság előtt bizonyításnak nincs helye, ezért a nyilvános ülésen az első- és másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárásra utasítását indítványozta, azzal, hogy az elsőfokú bíróság hívja fel az ügyész figyelmét 2. számú III.r. vádlottat érintően a Be. XXV. Fejezete szerinti indítvány megtételére.

I.r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy a kilenc éve folyó eljárásban az I.r. vádlott végig együttműködő volt és a vádlottak közül egyedül ő törekedett az okozott kárt megtéríteni. Először áll bíróság előtt és a jövőben nem kíván ügyvédként praktizálni. A másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

I.r. vádlott az ügyben felszólalni nem kívánt és az utolsó szó jogán sem nyilatkozott.

II.r. vádlott védője az eljárási szabálysértésekkel kapcsolatos ügyészi indítványra nem kívánt reagálni, a másodfokú bíróság határozatának helybenhagyására tett indítványt.

II.r. vádlott a személyi körülményeiben bekövetkezett változást meghaladóan nem szólalt fel. Az utolsó szó jogán tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el, ezért felmentését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság helytállóan biztosított fellebbezési jogot az ítéletével szemben a Be. 386.§ (1) bek. c/ pontja alapján, miután az elsőfokú határozat bűnösséget megállapító rendelkezését megváltoztatva I.r. és II.r. vádlottat részben felmentette.

A bejelentett ügyészi másodfellebbezés mind a minősítést illetően, mind a büntetés súlyosítására nézve alapos.

A Be. 387. § (1) és (2) bekezdései alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítélet minden rendelkezését és az azt megelőző első- és

másodfokú bírósági eljárást - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - felülbírálja abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első-, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A Be. 385.§-ára figyelemmel a Be. 349.§ (1) bekezdése értelmében az ítéleteknek csak a fellebbezéssel érintett I.r. és II.r. vádlottakra vonatkozó részét bírálja felül.

A felbujtóként elkövetett sikkasztással és ügyvédi visszaéléssel vádolt 2. számú III.r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság - elfogató parancs kibocsátása mellett - az eljárást felfüggesztette. E vádlott tekintetében a felülbírálatra semmilyen lehetőség nincs, így a harmadfokú bíróság az eljárás felfüggesztésének célszerűségét, továbbá az elfogató parancs kibocsátásának illetve a távollétes eljárás kezdeményezése iránti ügyészi megkeresés elmaradásának körülményeit sem vizsgálhatta.

A Be. 388. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alapossgal folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte és azokat iratszerűen, részletesen, okszerűen, az ésszerűség és a logika szabályainak megfelelően értékelte, mérlegelte.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság minden egyéb megállapítását változtatás nélkül hagyva, az eljárási szabályokat megsértve kizárólag abban a körben folytatott le bizonyítást, hogy I.r. vádlott részéről pénz felvétele bizonyított-e. A felvett bizonyítás eredményeként a tényállást olyan ténnyel egészítette ki, amelynek a bűncselekmény megvalósulása szempontjából semmilyen jelentősége nem volt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletében az ügyvédi visszaéléssel kapcsolatban megállapított tények közül egyetlen olyan releváns tény sem mellőzött, ami a vádlottak felmentésével lett volna összhangban.

Mivel a másodfokú eljárásban felülmérlegelésre, a bizonyítékok átértékelésére nincs mód, a másodfokú bíróság nem értékelhette volna az elsőfokú bíróságtól eltérően az általa ismételt kihallgatott 1. tanúvallomását, figyelemmel arra is, hogy az ekörben az elsőfokú bíróság által elfogadott és 1. előadásával egyező tartalmú vallomást tévő sértett tanúkénti kihallgatására (külföldön tartózkodása miatt) sor sem került.

Emiatt a harmadfokú bíróság mellőzte a tényállásnak a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás alapján történt kiegészítését, egyebekben a másodfokú bírósággal egyezően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélte megalapozottnak, amelyet a harmadfokú eljárásban - a Be. 388. § (1) bekezdése szerint - irányadónak fogadott el.

Az elsőfokú tényállás csupán kismértékben volt hiányos, illetve a vádlottak megváltozott személyi körülményei tekintetében szorult korrekcióra.

A harmadfokú bíróság a részleges megalapozatlanságot hivatalból - a Be. 388.§ (2) bekezdése szerint, az iratok tartalma alapján - az alábbiak szerint küszöbölt ki:

- Az ítélet indokolásának 6. oldal negyedik bekezdéséből a tényállásba emeli át, miszerint:
A Postabank Rt bankszámla-kivonata szerint sértett a Postabank Rt számú - I.r. vádlott tulajdonában lévő - bankszámlájára 2004. június 21. napján 1.515.000 forintot fizetett be, 1. pedig „sértett letét” közleménnyel ugyanezen bankszámlára 2004. május 5. napján 30.485.00 forintot utalt át. Ugyanezen a napon a bankszámláról 30.500.000 forint felvételre került.
- Ugyancsak a tényállásba emeli át az ítélet 7. oldalának második és harmadik bekezdéseit:
I.r. vádlott, 3. számú és 2. számú által aláírt 2004. november 19-i keltezésű tartozáselismerő nyilatkozat szerint sértett elismerte, hogy 2004. májusában I.r. vádlottól, mint letéteményestől 14.000.000 forintot (amely összeg 10.000.000 forintra javításra került) átvett, amely összeg a sértett letevő által ügyvédi letétbe helyezett 32.000.000 forintból került kifizetésre kölcsön formájában. 2. számú az összeg legkésőbb 2004. november 30-ig történő visszafizetésért felelősséget vállalt.
A I.r. vádlott, 3. és II.r. vádlott által aláírt 2004. november 19-i keltezésű - mely keltezés november 30-ra került javításra, - II.r. vádlott elismerte, hogy 2004. május 4-én I.r. vádlottól 18.000.000 forintot (mely összeg 22.000.000 forintra került javításra,) átvett, amely összeg a sértett letevő által ügyvédi letétbe helyezett 32.000.000 forintból került kifizetésre kölcsön formájában. II.r. vádlott az összeg legkésőbb 2004. november 30-ig történő visszafizetésért felelősséget vállalt.
- I.r. vádlott jelenleg közmunkát végez, adminisztrátorként havi 96.000 forint jövedelemre tesz szert. Sem ingatlan, sem gépjármű vagyonnal nem rendelkezik.
- II.r. vádlottnak sincs már ingatlanvagyonja és havi jövedelemmel sem rendelkezik. Évente részesül osztalékban, amely tavaly 17000 singapuri dollár volt. Élettársi kapcsolatban él és egy 6 éves nevelt lánya van.

Az így kiegészített tényállás megfelel a következetes ítélkezési gyakorlatnak, miszerint a bíróság tényfelderítési kötelezettsége kiterjed minden a büntetőjogi elbírálás szempontjából lényeges, releváns jelenségre vonatkozó tényre. Az ennek eredményeként az ítéleti tényállás személyi és történeti részében rögzített ténymegállapításokat azonban határozottan el kell különíteni a bíró ítélkezési tevékenységének másik alapvető területétől, a megállapított tények jogi

értékelésétől: a büntetőjogi felelősség kérdésében történő döntéstől, a cselekmény minősítésétől és a büntetés kiszabásától.

Míg ugyanis az előbbi esetben a különböző tartalmú bizonyítékok egybevetésére, megszerzésük törvényességének vizsgálatára, valóságtartalmuknak, bizonyító erejüknek a logika szabályai szerinti mérlegelésére, ennek eredményeként tények megállapítására kerül sor, addig a jogi értékelés a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. A bíróság előző tevékenységéről ítéletének bizonyítékokat mérlegelő részében, míg az utóbbiról annak jogi indokolásában ad számot.

A fenti kiegészítéssel immár valamennyi releváns tény az ítélet tényállásában került rögzítésre, amely hiánytalan és kimerítő magyarázattal szolgál a letétbe helyezett pénz teljes összegére. Mivel a tényállás senki által nem vitatott bizonyítékon alapul, s minden tekintetben megalapozott, így a harmadfokú bíróság számára irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság határozata a vádlottakat marasztaló részében indokolási hiányosságban nem szenved, tartalmazza a tényállási elemek vizsgálatát, továbbá a bűncselekmények részletes jogi indokolását is.

A vagyon elleni bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával és az általa alkalmazott minősítéssel. Az ügyvédi visszaéléssel kapcsolatban a kerületi bíróság mindenre kiterjedően vizsgálta a bűncselekmény fogalmi ismérveit és helytállóan állapította meg, hogy a vádlottak - az I.r. tettesként, a II.r. felbujtóként - megvalósították az ügyvédi visszaélés büntettét, annak azonban csak az alapesetét látta a terhükre róhatónak. Figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az ügyvéd megtévesztésének lehetősége fel sem merült, ezzel szemben a letéti szerződés dacára az ügyvéd szándéka a letétbe helyezett pénz jogosulatlan kifizetésére, illetve sikerdíj felvételére irányult, - tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bűncselekmény minősített esetét nem látta megállapíthatónak.

A Btk. 247.§-ának (1) bekezdésében meghatározott ügyvédi visszaélés büntette akkor valósul meg, ha az ügyvéd azért szegi meg a kötelességét, hogy ügyfelének jogtalan hátrányt okozzon. Az ügyvédi visszaélés célzatos bűncselekmény, ezért csak egyenes szándékkal követhető el. E bűncselekmény megállapításához nem elegendő az ügyvédi hivatásból folyó kötelesség vétkes megszegése. Az ügyvéd kötelességszegése csak akkor bűncselekmény, ha azzal a célzattal követi el, hogy ügyfelének hátrányt okozzon. A hátrány tényleges bekövetkezése nem követelmény, az a törvényi tényálláson kívüli eredmény. (BH+2001.6.257)

A jelen esetben a vádlott kizárólag a megadott határidőben és a letevő ügyvéd által ellenjegyzett felhatalmazása alapján teljesíthetett volna kifizetést a nála letétbe helyezett pénzből. A letétbe helyezés után rövid időn belül történt pénzfelvételből illetve kifizetésből az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy I.r. vádlott a letéti pénz lejárata előtt, ügyvéd által ellenjegyzett írásbeli engedély nélkül

történő kifizetéséről előzetesen megállapodott. Ezzel nem csupán kötelességét szegte meg - az ügyvédi törvénynek és a Ptk-nak az elsőfokú bíróság által citált rendelkezéseibe ütköző módon -, hanem nyilvánvalóan ügyfele hátrányára járt el. Ez esetben hátrány lehet minden az ügyfélre kedvezőtlen helyzet- vagy állapotváltozás. A sértettnek, az I.r. vádlott ügyfelének - a káros anyagi következményeken túl,- azzal is kárt okozott, hogy a pénz rövid időn belül, a feladat teljesítése nélküli megszerzésével a letevő részére, kedvező áron megszerezhető ingatlanok kiválasztása II.r. vádlottnak és 2. számúnak már nem volt fontos, miután pénzhez jutottak, ebben őket semmi nem motiválta.

A kifejtettek szerint a felülbírálat során is irányadó tényállásból egyértelmű következtetés volt vonható arra, hogy I.r. vádlott jogtalan hátrány okozásának célzatával cselekedett. Az a másodfokon előterjesztett vádlotti védekezés, miszerint az ügyvédek a letétek kezelése kapcsán általában úgy járnak el, mint az I.r. vádlott a vádbeli esetben, illetve, hogy a pénz kifizetése ellenére abban bízott, hogy társai mégis produkálnak valami eredményt a lakások felkutatásában, - minden alapot nélkülöz. A másodfokú bíróság nem állapította meg, hogy a vádlotti hivatkozás megfelelné az ügyvédi gyakorlatnak, illetve ez köztudomású ténynek sem tekinthető.

Az ügyvédi megbízás olyan bizalmi ügy, hogy ha az ügyvéd a rábízott pénzek esetében a vádlottéhoz hasonló, ügyfelének érdekével ellentétes magatartást tanúsítana, az alkalmas lenne az ügyvédek iránti bizalom megingatására.

A Btk. 247.§ (2) bekezdése súlyosabban bünteti az ügyvédi visszaélést, ha haszonszerzés végett követik el. A haszonszerzési célzat egyaránt irányulhat arra, hogy az ügyvéd saját magának szerezzen vagyoni hasznót, de arra is, hogy más személynek. A haszon tehát realizálódhatott volna teljes egészében a II.r. vádlottnál és 2.-nél, azonban az irányadó tényállás alapján az állapítható meg, hogy abból - előzetes megállapodásuknak megfelelően, - I.r. vádlott is részesült.

A harmadfokú bíróság a fentebb kifejtettek alapján nem értett egyet a másodfokú bíróság felmentő, de az elsőfokú bíróságnak a bűncselekmény alapesetét megállapító rendelkezésével sem.

Ezért a vádlottak terhére rótt ügyvédi visszaélést - a folytatólágosságot és az elkövetői minőséget érintetlenül hagyva - a bűncselekmény Btk. 247.§ (2) bekezdése szerinti esetének minősítette.

A harmadfokú eljárásban a bűnösség köre bővült, míg a bűnösségi tényezők köre csupán annyiban változott, hogy nagy nyomatékka kellett a vádlottak javára értékelni a bűncselekmény elkövetése óta eltelt rendkívüli, kilencéves időmúlást, amely meghaladja a halmazati büntetésül maximálisan kiszabható hét és fél évet.

A bűnösnek kimondott vádlottakkal szemben - a rendkívüli időmúlásra tekintettel - az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésül alkalmazott joghátrány neme és mértéke is törvényes, a rendkívüli időmúlásra tekintettel ezért a harmadfokú bíróság a szabadságvesztés tartamának felemelésére egyik vádlottnál sem látott indokot.

Ugyanakkor a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése egyiküknél sem szolgálja a generális prevenciót, nem alkalmas rá, hogy másokat a jövőben bűncselekmény elkövetésétől hatásosan visszatartsa. Ezért a börtönbüntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mindkét vádlottnál mellőzte.

A harmadfokú bíróság az általuk elkövetett cselekmények jellege miatt I.r. és II.r. vádlottat egyaránt méltatlannak találta, hogy a közügyekben részt vegyenek, ezért - a Btk. 53-55.§-ai szerint - mellékbüntetésül mindkettőjüket a börtönbüntetéshez igazodó három év tartamban eltiltotta a közügyek gyakorlásától.

A szakképzettséget igénylő foglalkozás szabályainak megszegésével bűncselekményt elkövető I.r. vádlottnál az elsőfokú bíróság indokoltnak találta foglalkozástól eltiltás alkalmazását is és három évre eltiltotta az ügyvédi foglalkozás gyakorlásától.

A foglalkozástól eltiltás tekintetében a másodfokú bíróság által helybenhagyott három évi ügyvédi foglalkozástól eltiltás végrehajtandó szabadságvesztés mellett tényleges büntetőjogi következménnyel nem járna, mivel az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 13. § (4) bek. c.b/ pontja értelmében a szándékos bűncselekmény elkövetése miatt egy évet meghaladó, de öt évet el nem érő szabadságvesztésre ítélt a mentesítés beálltától számított öt évig nem vehető fel ügyvédként a kamarába. Figyelemmel arra, hogy a törvényi mentesítés (a Btk. 102.§ (1) bek. e/ pontja értelmében) a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől számított öt év elteltével áll be, a három évben meghatározott foglalkozástól eltiltás a várakozási időbe beolvadna.

A foglalkozástól eltiltás alkalmazása a Btk. 57.§ (1) bek. a/ pontja szerint feltétlenül indokolt, s azzal is egyetértett az ítélőtábla, hogy a valamennyi jogász szakképzettséget igénylő foglalkozástól eltiltás túlmenne a büntetés célján. Az ügyvédi foglalkozástól eltiltás első- és másodfokú bíróság által meghatározott tartama azonban súlytalan, nem elegendő a büntetés céljának megvalósulásához. Ezért a harmadfokú bíróság az ügyvédi foglalkozástól eltiltás tartamát a törvény szerinti határozott időtartam maximumának megfelelő tiz évre súlyosította.

A megfelelő jövedelemmel, vagyonnal nem rendelkező I.r. vádlottnál a harmadfokú bíróság - törvényi feltételek hiányában - mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabását, azonban az általa bűnös úton elért 800.000 forint vagyongyarapodás elvonására - a Btk. 77/B § (1) bek. a/ pontja alapján - vagyonekobzást rendelt el.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint harmadfokú bíróság a bejelentett másodfellebbezést alaposnak találva, a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság ítéletét - I.r. és II.r. vádlottakat érintően - a Be. 398.§ (1) bekezdése megváltoztatta, ezt meghaladóan a határozat törvényes rendelkezéseit a Be. 397. §-a szerint helybenhagyta.

Budapest, 2013. évi május hó 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Dr. Sebe Mária s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 27.Bf.7676/2011/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.173/2012/6. számú ítéletével I.r. és II.r. vádlottakat érintően 2013. évi május hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. évi május hó 15. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

*A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő*